

מר רוקח מסביר מדוע לא נערכה ה"עדלירע"

ברחוב היה חמסין וכחדר עבודתו של ראש עיריית תל אביב, בביתו נשבה רוח צוננת.

"תיקי העיניים", שמר רוקח נושא אתו כחפץ בלינתק מן העירייה הביתה וחזרה, נראו כערמת כתובים, שעובדות ומספרים משמשים בהם בערבוביה. כך אני נח כביתי, בחיק משפחתי וביום מנוחה, כביכול, — הוא יום הסורים — העיר באזני זה האיש, שאני כשלעצמי, אינני יכול לתארו שלא בעבודה מתמדת.

פורים היום — השיבוטי ואתה, מר רוקח, לא נתת השנה להמוני התושבים בתל אביב והסביבה את ההזדמנות לחגוג את החג הזה בפומבי, בהילולא וחינוגא. הידוע לך לפחות, שלא מעטים הם אורחי עירך, הרוגזים עליך על שמנעת מהם גם השנה את "שע" שועי מהאיכפת", כפי שהיו מכנים אותם בימים ההם. מדוע לא הכרות על קיום ה"עדלירע"?

אני משער, שיש רוגזים ואני מוכן אף להסכים שמספרם אינו קטן. אך מעיד אני עלי שמים וארץ, כי הדבר היה לעת עתה בלתי אפשרי, הפעם שמחו לפחות התינוקות דבית רבן.

אמנם נכון, כבוד ראש העירייה, שילדינו נתנו פורקן לרחשי ליבם על ש"המן הרשע נתלה על העץ וליהודים היתה אורה ושמחה", אך גם המבוגרים ביקשו הפעם אחירה של הילולא, רצון להתפרק ממתחות כל ימי השנה. וסעי נתם היתה ברורה: קמה מדינת ישראל ואין עוד מלחמה בישראל, ראשים, איפוא, בני ישראל קצת לשמות. שכן על מבע השמחה בלב אין עדיין כרטיסי צנע!

צדקת כדברך, ססק ראש העיר, אך מה אעשה ואין עדיין בתל אביב מקום פומבי צבורי מתאים לכינוס רבבות אדם לשם שמחה של "מה איכפת". חססנו ולא מצאנו. ולסכן שלום רבבות אנשים, נשים וטף לא רציתי. במקרה כזה היה כשלון "מבצע פורים" בתל אביב משולב, ללא ספק, בסכנת נפשות. רגע קט נשתחק מר רוקח והוסיף בגילורלב: — יודע אתה שבעוד מועד באתי בדברים עם מר ברוך אנדתי לשם בירור האפשרויות הסכנות-הארי-גוניות-המעשיות לעריכת העדלירע, ואף תקציב מתאים הייתי מוצא למטרה זו, אך צד המקום בעירנו, ו"הוה!" ומדוע לא ניצלתי את מגרש רחב הידים, שבו נערך בשעתו המסגן הצבאי (סמוך לכביש פתח תקוה — בקרבת גליליגל) והרי לכל הדעות יש שם מקום לרבים?

גם מגרש זה — שהוא אגב לא ברשות העירייה — לא הוכשר לתפקיד זה. מוטב שאורחי העיר יצטערו על ארעירכת העדלירע בכלל מאשר על כשלוננו ועל סכנת הנפשות, שהיתה בלי ספק כרוכה בעריכתו.

ומה הלאה? — שאלתי. אנו נבנה כעת (ובעוד מועד!) איצ"טדיון מותאם לתפקידים כאלה, שיהיה בו מקום לרבבות רבות. בוחנים כעת את מרחב השטח ואולי אף נקיים שות"פנות עם רמת גן. ואז ישמחו הבריות כמחת נפשו.

גם לילדינו לא נתנה העירייה את אשר ביקשו לקבל. למולנו מגלים תיגור קות דבית רבן שלנו במקרים כאלה יומה עצמית, מבלי לבקש אסמכתא לגילויי שמחתם בסידורים ארגוניים רש"מיים. והם שעוררו אצל המבוגרים, אם לא הילולא שבלב, הרי לפחות חיוך שבמתק שפתיים.

נקחה שגם להם ינתן כל אשר מגיע

בנייה הפאסאג' החדש

בית ועד הקהילה

צילומים: ארז

קומה, שכן גבנונה עדיין התנשא על כתפה הימנית והיא פרצה בבכי בקול נהי ממעמקי לבה. את המסכה יכלה להרחיק מפניה, אך לא את גבנונה.

נזכרתי באותו מעמד, שלפני מאות בשנים, נוהגים היו מלכי צרפת להתכבד על-ידי ליצינים גיבנים, שניחכו לפני כסא המלוכה. אותם גיבנים-ליצינים קיבלו שכרם מלפני השליט, ואילו "המכשפה הקטנה" מיפו חסכה פת לחמה במשך זמן רב כדי לקנות לה מסכה ולברר דעתה לפחות יום אחד בשנה...

ה. דפיר "המכשפה הקטנה" בפורים...

רחיים שהתגרו בה מכל צד, בין שהיו מחופשים ובין שהיו פניהם מגולות. רבו בזמן שהתנופף המקל צעקה המכ"שמה הקטנה בקול נקוב: "לך, לך!" אך ככל שהרבה המקל להתנופף וכל שהתאמצה הקטנה לצעוק, הירבו הפר"חיים לצחוק וניסו לגעת בגבנונה.

אך הדבר לא עלה בידם, כי ברגע שנכון היה אחד מרודפיה לתפוס אותה, היפתה המכשפה הקטנה את ראשה ומסתירה את גבנונה ומאימת במקלה במלוא המרץ.

מלח קטן, מלא תעוזה כשוודיים, ניצל את תנועת-סיבובה והניח במפי תיע את כל אצבעותיו על גבנונה.

עד מה צחקו האנשים — ילדים ומבוגרים, הדיירים והעוברים-ושבים! במיוחד עשו זאת בשעה שהשמיעה המכשפה קול צוחה כעורה וחדה כפל כפליים בהרימה את מקלה כלפי מעלה. המלח צנח בישיבה על הקרקע ומרוב תמהון לא יכול אף לבכות. ואז נמלטה המכשפה הקטנה בכל כוחה ובמהירות האפשרית, כשניתך עליה מטר צחוקם של האנשים. היא לא הסבה את ראשה, אך הפנתה את כל גופה לאחור, עד אבדן שהי משקלה ממש, כל אימת שרצתה לראותם מתחת לגבנונה.

כך היתה מהלכת כל הזמן שוחחה, כשהיא מנתרת עד שהגיעה לאיזור ההרוס, ששם אין התלמידים משחקים ביום זה, מחשש שילכלכו את תלבוש-תיהם היפות, או משום שיש ברצונם להזיז עיניהם בתלבושתם של אחרים. היא נכנסה בינות ההריסות דרך שער בודד ונשענה על אחד הקירות.

ואז נשרו הדמעות, שנוצצו במשך זמן רב מאחורי עיני המסכה המאו-פרת, על סנתרה. המכשפה הקטנה עמדה לחוצה אל הקיר, לא בזקיפות

ראיתי את הקארניבל בניצה שבצר"פת, ועל כן איני מהסס לקבוע, שקאר"ניבל פורים בתל-אביב שונה ממנו בשל שפע הנעורים שבו. זמן רב לפני החג מרבים הקטנים והגדולים לחשוב על מסכותיהם, חלונות הראווה עמוסי הב"דים הצבעוניים והסרטים, מכינים את תלבושתיהם לנשפי הפורים בסודיות גדולה. הרעשנים הם הפותחים את החג. ברחוב הומה קהל צוהל — נערים מת"חפשים לנערות ונערות — לנערים, לנ"שים ערביות, שייכים, נשות חצר-מלכות וטוריאדורים, ליצינים, פייות, מלכים, פיראטים, בקיצור — עולם הנוער מאר"סר, מכוסה מסכות, עטור שפמים ומר"רש.

אי אפשר למנות את כל התלבושות העוברות בסך ביום זה ברחוב. מרגיש אתה במחופשים בטחון עצמי רב עד שאתה מסיר מפניהם את המסכה.

עשירים ועניים — הכל חוגגים. כל אחד חפץ להיראות מגוחך, לעורר צחוק בבריות ומעל לכל לצחוק לזו"לתי.

בפורים זה נקלעתי לאחד הרחובות ביפו ושם ראיתי ילדה קטנה המחופשת למכשפה. על כתפיה הצנומות התנשאה גבנת איומה, שלא נחה כאמצע גבה, אלא גטתה ימינה קמעה; היא צעדה, או יותר נכון ניתרה, כשראשה נוטה כלפי מטה, מכוסה צעיף דהוי ובידה מקל. מקל זה, שנתכתן לסמל הליכה כבודה, התנופף באותו רגע באוויר על ימין ועל שמאל, כדי לגרש את הפר"חים.

להם בפורים הבא, וישמחו בני תל אביב המבוגרים והצעירים גם יחד וב"צחתא. אנו נחזיר את עטרת חרות פורים ליושנה ואת ה"עדלירע" לקד"מותה.

בוא יבוא היום.

OK 517

כמו חדש!

רך ביותר ושעיר אחרי טבילה קלה עם טקסטיל שמפו העדין ללא האל-קלי. אין קמטים, אין התכווצות של הצמר. אכן — אין טוב יותר לנקוי וטפול בדברי צמר שלך מאשר

נוהסנויל
מאפו

המפיצים היחידים: חברת נורית בע"מ